

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitító folyóirat

Szerkeszti Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza-Nőegylet
Megjelenik 1-én és 15-én. Előfizetési ára félfévre 27000 K, többes küldésnél 24000 K

Mit csinál a Fénysugár?

Ap. Csel. 9:3–6.

Nagy szerepe van a fénynek a teremtett világban. Fény hozza a postát a Göncöl-szekérről s vele van diszitve a mennyboltozat. Itt lenn a földön sem tudnók nélküle, mi van közelünkben s nem lenne soha reggel, meg ébredés. — Nagy szerepet visz a fény a bibliában is. Első laptól kezdve, hol a világosság mint teremtő vágy jelenik meg az élő Isten ajkán, — az utolsó lapig, hol az Úr Jézus legutolsó bemutatkozásában titokzatos vonzó erővel ragyog alá a fénysugár „ama fényes és hajnali csillagról.” — Mekkora munkát végzett már a fénysugár az egész világban! Ki tudná felmérni? Mekkora munkát végezhetett a Bibliáé is! Ki tudná leírni? Sokról nem is tud már senki. De a Cselekedetek könyvében ma is olvashatsz egy csodálatos fénysugár-munkáról.

Mit csinál Saulal a fénysugár? Damaszkuszba igyekszik, nemesnek képzelt, de vad indulattal tele. Nem tartóztathatja fel semmi akadály. Véghez kell vinnie, amit feltett magában: nem türhet senkit, aki jobban hisz, mint ő. Nem hagyhat nyugtot, hogy még többen szeressék meg azt, akit ő úgy gyűlöl; igen sietős, sürgős a dolga — s a fénysugár mégis megállítja. Ez a fénysugár első munkája. Nagy csoda a kilőt nyilat röptiben lefogni, örvény szélén elsodort csónakot visszatartani, de még nagyobb csoda egy embert rohanásában s a maga gondolatai szerint lepergő életében megállítani.

Milyen jó lett volna Ézsauinak, ha megállithatta volna egy fénysugár, mielőtt eladta elsőszülöttségi jogát; milyen jó Jákóbnak, ha ráhullott volna, mielőtt bement atyjához, hogy csalással vegye el az elsőszülöttet illető áldást! Milyen jó lett volna, ha Sault már ott megállítja a fénysugár, mikor a megkövezés alatt István fényes orcájáról lövelt feléje! De milyen rettenetes lett volna, ha sohasem állítja meg útjában, még most sem, amikor közvetlen a mennyből hull reája. Sem a tudománya, sem a buzgósága, sem a ritkaságszámba menő becsületessége nem nyújtott neki annyi világosságot, hogy a legnagyobb rosszat ne azonosítsa a legnagyobb jóval.

A fénysugár azonban nem végezte el szerepét Saulnál azzal, hogy mint egy rossz előjel, megállította. Mihelyt megállította, hangokra hívta fel figyelmét. Szavakra, amelyekben az szólal meg, akivel közvetlen eleddig semmit sem törődött, de akinek eddig sok fájdalmat

okozott. Sokat tudott már az Istenről — saját nézeteként; másokat is tanított; de azt még nem hallotta, hogy közvetlen is szólni akar hozzá.

Ma is szükség volna ilyen fényugárra! Hányan vannak, akik tévelyegnek minden vallásbeli tudásuk ellenére is, mert nem hallották még szólni az Urat, úgy mint a kis Sámuel, ki végre is így kiáltott fel: „Szólj, mert hallja a Te szolgád!” Sokan okoznak ma azzal is szomorúságot az Úrnak, hogy igéjében csak kihűlt szavakat, múzeumba rakott gondolatokat látnak és nem érzik mély csodálkozással: „Ebben az Úr maga akar szólni hozzám!”

A fényugár harmadik munkája az volt Saulnál, hogy Jézus halálára megszólaltatja. Tudakolja, hogy honnét a titokzatos erő, mely megállította; ki a titkos személy, aki nyugtalanítja. Mennyit tett már Ellene, mennyit informáltak Róla, a legsúlyosabb ítéletet már ki is mondta s íme, valójában még csak most kezdheti meg az ismerkedést Vele. Mekkora ereje van a felülről jövő fényugárnak! Készíthet arra, hogy leborulj s ott, ahol legközelebb éred, tudakozódjál azután, akivel nem törődél, akinek akaratlan ellensége lettél.

A fényugár negyedik munkája az, hogy vizsgálat tárgyává téteti Saullal a viszonyt, melyben eddig az Úr Jézushoz volt. Láttál már ilyen vizsgálódást folytató embereket? Te talán örülnél, ha valaki felszólítaná fiadat, bátyádat, főnöködet vagy más valakidet, akinek életétől szenvedsz, hogy tegye vizsgálat tárgyává alázatosan a hozzád való viszonyát. Gondolod, hogy az Úr Jézus nem örülne ennek? Pedig aki a Vele szemben való viszonyát teszi vizsgálat tárgyává, arra magára is nagy nyereség várhat.

Képzeld el, hogy az az ember, aki most elmegy ablakod alatt, akivel az imént beszéltél, aki magát igen jó embernek gondolja, de neked azért nem szünik meg fájdalmat okozni, — képzeld el, hogy az most hazamenne s a csendes kamrájában vizsgálat tárgyává tenné az Úr Jézushoz való viszonyát. Képzeld el másnál, magad pedig tedd is meg s állj be a velőkig ható fényugárba: „Uram, mit is jelentek én a te számodra? Te vagy a kergetett és én a kergető? Aki nincs Veled, az ellened?!“

Mit csinált végül a fényugár Saulnál? Feltárván a tényleges, de tarthatatlan viszonyt, rávezetett arra, hogy mint lehet ebből szabadulás: az üldözöttből hűséges és áldott, tökéletes, dicső Megváltó s az üldözőből egész életét odaadó szolgál.

A fényugárnak, ha felülről jön, ma is meg van, — csak ne is kételkedj, — mindez az ereje. Megállíthatja a közömbös, a mindent lekicsinylő, a hiuság vásárában könnyelműn táncoló s a szenvedélyek szolgálatában vergődő embert. Megállíthat téged is, te cinikus, vagy sopánkodó, vagy a magad jóságának bálványá előtt áldozó, fölényes lélek, — hogy hagyd magad újra tájékoztatni, üdvösség, Megváltó s Isten-ige felől. Vajha megállíthatna téged is, ki agyondolgozod magad, azt gondolván, hogy a sok munkával tetszhetsz legjobban Istennek s rávezethetne arra, hogy amikor nincs időd foglalkoznod a téged kereső és reád hulló fényugárral, Bibliáddal s lelki vágyaiddal, akkor is Jézust kergeted. Vajha megállíthatna sokat azok közül is, kik azt gondolják, hogy lelkileg ők rendben vannak, s rásegíthetné őket arra, hogy az Úr Jézushoz való viszonyukat nekik is meg kell vizsgálni.

Ki akarja véghez vinni ezt? Nem ezek a sorok, sem azok írója. Hanem az, Aki ott áll a Saulra hulló fényugár gyújtópontjában. Jézus: „ama fényes és hajnali Csillag.“ Jel. 22, 16.

Gáncs Aladár.

„Boldogok, akiknek szívök tiszta.“

Irta: Oertzen Mária. Ford.: Vargha Gyuláné.

Boldog az, kit Jézus	Boldog, ki az én-nek	Vágyol, itt a földön	A kereszttövénél
Megmos vériben,	Végkép halva van,	Boldog lenni már?	Rakd le terhedet,
Boldog az, ki Jézus	És magát egészen	Rád már itt az égnek	Boldoggá csak Jézus,
Keblén megpihen,	Rád bizá, Uram.	Boldogsága vár.	Megváltód tehet.

Ne tegyünk többé kérdőjeleket az Úr ígéretei mögé!

Milyen sokan vannak, akik azt mondják, hogy az egész Bibliában hisznek, hogy a Bibliát Isten ígéjének tartják, de ha reá kerül a sor, akkor kételkednek az Igében, akkor kritikai kérdőjeleket tesznek utána.

Így szólnak: Ez oly sok, hogy nem tehetem a magamévá! Ez nem nekem való! Azt gondolják, hogy alázatosság és szerénység az, ha így beszélnek, pedig nem más — mint hitetlenség, egész közönséges hitetlenség. Nem tudják elhinni, hogy Isten megtartja az ígétet, beváltja a szavát.

„Nagy és becses ígérekkel ajándékoztok meg bennünket,“ — mondja Péter — „hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek.“ (II. Pét. 1, 4.) A legnagyobb ígérekkel ajándékoztattunk meg. Isteni természet részeseivé lehetünk. „Ez nem nekem való! Ez nem lehet valósággá az én életemben!“ Mi ez? Alázatosság? Nem. Hitetlenség. Az ember nem hisz Istennek. Az ember hisz az ördögnek, aki azt kérdezi: Ezt mondotta volna Isten? Igazán így gondolta volna Ő azt? Nem, — Isten azt nem gondolhatta, hogy én az Ő isteni természetének részesevé lehessenek! Ezzel lezárják a kérdést.

Ha így bánsz az Igével, akkor természetesen soha sem leszel az isteni természetet részesévé.

A hitetlenkedésnek egyik oka talán az, hogy az emberek beszéd közben megszokták a túlzó kifejezések használatát. Ez a szó „nagyon“ valamikor a fokozás legfelső fokát jelentette, de ma már nem elégszünk meg vele. Ma azt mond-

juk „óriási,“ „rengeteg“ stb. Ha esett az eső, azt mondják: „Szakadt az eső,“ vagy „Csak úgy ömlött a felhőkből.“ Ha valahol sok ember volt együtt, úgy beszélnek erről: „Talpon volt az egész város.“ Aki az érdeklődést fel akarja kelteni, azt gondolja, jó lesz a színekét jó vastagon felrakni, jó lesz hatásos szavakat választani!

Mi ennek a következménye? Mivel az ember hozzászokott a túlzáshoz, végül azt gondolja, hogy a Biblia is túloz. Mivel a mi beszédeink olyan könnyen túllépi az egyszerű igazságot, a Bibliáról is feltesszük ezt.

Milyen helytelen fölfogás! A Biblia az igazság ígéje. „A Te Igéd igazság“ mondja Jézus a főpapi imában.

Ha a Biblia azt mondja „semmi,“ akkor úgy is érti, hogy „semmi.“ Ha pedig azt mondja „minden,“ akkor „minden“-t ért alatta.

„Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm. (Zsolt. 23, 1.) Így van megírva. Azonban hogyan olvassák, hogyan gyakorolják ezt? Mintha így volna megírva, „egyes dolgokban nem szűkölködöm.“ Gondolkozzál csak, nem így fogtad-e fel szintén ezt az ígét. Pedig a „nem“ azt jelenti, hogy „nem,“ — semmiben sem. —

„Nálam nélkül *semmi* sem cselekedhettek,“ mondja Jézus. (Ján. 15, 5 c.) Azonban ki hiszi ezt el? Az ember azt képzei, hogy mindent tud; tud házat építeni Jézus nélkül, tud házasságot kötni Jézus nélkül. Úgy tesz az ember, mintha az Úr Jézus azt mondaná: Nálam nélkül *egyes dolgokat* nem csele-

kedhettek. Pedig nem így van megírva.

Tartózkodjunk a túlzó kifejezésektől! „Legyen a ti beszédeitek: úgy, úgy; nem nem; ami pedig ezeken felül vagyon, a gonosztól vagyon. (Máté 5, 37.) Ne túlozzunk többé a beszédünkben, de a Bibliáról se gondoljuk többé, hogy túloz. Mindent, amit mond, tartsunk szinigazságnak.

Kiszámították, hogy a Bibliában 36.000 ígéret van. Magadévá tetted már valamennyit hit által?

Modersohn.

Nyitott fül, nyitott szív.

Egy öreg asszony hallotta egy összejövetelen, hogy Jézus elfogadja a bűnösöket, s aki üdvözülni akar, annak nem kell egyebet tennie, mint Jézushoz menni. Az összejövetel után észrevelte az igehirdető, hogy az öreg asszony ragyogó arcra ül a helyén. Odalépett hozzá, s megkérdezte tőle, mióta tudja, hogy Jézus őt is megmentette. „A tiszteletes úr beszéde óta,” volt az örvendező felelet.

Ennek az öreg asszonynak most volt először alkalm a tiszta evangéliumot hallani. De szívét a z o n n a l megnyitotta a Megváltó előtt.

Az igazság könyve.

Egy férfi elkezdte a bibliaolvasást. Naponként egy-egy órát olvasott feleségével együtt. Már néhány nap mulva így szólt feleségéhez: „Ha ennek a könyvnek igaza van, akkor nekünk nincs igazunk.” Tovább olvasott, de csakhamar ismét megszólalt: „Feleség, ha ennek a könyvnek igaza van, akkor mi elvesztünk.” Mindamellett tovább olvasott és új világossághoz jutott. „Feleség! kiáltoita, „ha ez a könyv igaz, megmenekülhetünk!” Csakugyan így is történt. Mind a ketten keresték és meg is találták a Szentírásban az Üdvözítőt. Bizonyosságot nyertek a megmentetésükről.

Gondolatok.

Csendesen lenni annyit tesz, mint elégedettnek lenni mindennel, amit Ő reánk küld.

Senki se higgye, hogy ő alázatos, ha még megsérthető.

Az ismeretlen Isten.

Birma első misszionáriusa, Judson Adoniram, egyik nap hajójával egy falu közelében kötött ki és partra lépett. A közelben meglátott egy asszonyt. Odament hozzá, kezét nyújtott néki és megkérdezte: „Hogy van?” Ebben a pillanatban már vissza is hívták a hajóra, egy áldáskívánással elvált az asszonytól. Judson alighanem hamar elfelejtette ezt az esetet. Mi volt azonban a következménye?

Az asszony még nem tapasztalt férfi részéről ilyen udvariasságot. Bár hercegnő volt, úgy bántak vele, mint rabszolganővel. „Láttam egyet Istennek fiai közül,” beszélt el később; és senki rá nem bírta többé arra, hogy a bálványokat imádjá. Gyermekkora óta szolgált nekik, de most azt mondta: „Ezek soha meg nem akadályozták férjemet abban, hogy engem verjen. Az a férfi azonban nyájasan szólt hozzám és kezét nyújtott nekem. Az ő Istene az egyedül igaz Isten!”

Attól az estétől kezdve a fehér külföldi ismeretlen Istenéhez imádkozott igen meghatóan: „Uram, Isten,” mondta „aki vagy a mennyben, a földön, a hegyekben, a tengergen, északon, délen, keleten, nyugaton, kérlek, könyörülj rajtam! Mutasd meg nekem a Te dicsőségedet, hogy megismerhesselek!” Őt évig imádkozott így.

Ekkor egy keresztyén misszionárius érkezett arra a vidékre. Az asszony hallotta az evangéliumot és megkeresztelkedett. Azóta sok honfitársát vezette az Üdvözítőhöz, az Úr Jézusért végzett munkálkodásának több közösség alakulása az eredménye.

Szeretettel ajánljuk nyomdánkat!

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep.
A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő.
„Fébé” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának nyomása, Piliscsaba—Klotildtelepen.
Felelős vezető: Fekete Géza.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Márcz. 15. I. Pét. 1: 13—16. Isten szent önmagában, a maga lényegénél fogva, de mi, bűnös emberek, csak úgy lehetünk szentekké, ha teljesen oda szenteljük magunkat annak, aki szent, hogy így az ő Lelke járja át a mi egész valónkat, s hozza létre életünkben azokat a gyümölcsöket, amelyek a szentségnek ismertető jelei. (Gal. 5: 22.) Az Istennek teljesen odaszentelt lelkek tökéletesen reménykednek a kegyelemben, s örömmel várják az ő Uruk és Királyuk megjelenését.

Márcz. 16. Zsolt. 89: 1—19. Akár pástorhoz hasonlítja magát az Ur (Ján. 10: 1—5.) akár királyhoz, mindenütt az a fontos, hogy az övéi, a juhok, vagy a nép megbérsék az ő szavát és őt kövessék. A nagy Király népének meg kell értenie, és el kell fogadnia, hogy az ő Királya igaz és szent, de egyuttal azt is megtapasztalhatja, hogy kegyelmes és hűséges. (15. v.) Ez a szentség és igazság találkozt a Golgotán evvel a kegyelemmel és hűséggel. Ez a mély jelentősége a bűneinkért meghalt büntelen áldozatnak. Megértetted-e már ezt?

Márcz. 17. Luk. 19: 28—40. Az emberek szeretik csúfolni a számarat, mint ostoba állatot. Az Ur pedig kitüntette az állatok közt, mert kijelentette, hogy „szüksége van rá.” Ne bánd te, ha az emberek csúfolnak, ha talán ostobának tartanak, azért mert hiszel a Biblia beszédének s meggyőződést róla, hogy Jézusnak reád is szüksége van. Csatlakozzál azokhoz, akik örvendezve mennek elébe, s dicsérik őt a csodákért, amelyeket cselekedett. Ne tartozzál azokhoz, akik el akarják hallgattatni a Jézusról szóló bizonyosságtételeket.

Márcz. 18. Luk. 19: 41—48. Ezeknek a verseknek kapcsán belépílanthatsz egy kissé az Ur Jézus mélységes szenvedésébe. Nem a kereszthalállal járó testi szenvedés volt az ő számára a legsúlyosabb, hanem az a lelki szenvedés, hogy népe nem értette meg őt, nem ismerte föl benne Istennek azt a küldöttét, akit pedig várt. Nem látta meg, hogy Istennek szeretete és kegyelme látogatta meg őt a Jézusban, s elvetette ezt a kegyelmeit. Itt volt közte a Szent, akinek jelenléte megszentelte a templomot, s ő mégis latrok barlangjává tette azt kufárkodással, alacsony haszonleséssel. Vezetői pedig, a papok, irástudók, előkelők egyenesen maga ellen a Szent ellen törtek, hogy őt elveszítsék. Oh vezéres vaklás, mely a teljes pusztulást vonta maga után!

Márcz. 19. Luk. 20: 1—18. Milyen bölcsességgel tudja itt Jézus a föltett kérdéssel megszégyeníteni az álnok irástudókat, akik, míg Jézust el akarták veszíteni, önmaguk semmiképen sem akartak bájba

keveredni. Kénytelenek bevallani tudatlanságukat. De Jézus jól ismeri az ő gondolataikat, jól tudja, hogy akkor is hazudnak, mikor azt mondják, hogy nem tudnak megfelelni a kérdésre. S Jézus a szőlőművesek példázatával reámutat arra, hogy hová fogja őket vezetni szívöknek álnoksága, milyen szörnyű bűnre: az Isten Fiának meggyilkolására, de milyen szörnyű büntetésre is, hogy ez Istentől szegeletkőnek szánt drága és becses kő szétzúzza őket, s mindazokat, akik abban hitelenséggel megütőknek és megbotránkoknak. (I. Pét. 2: 7, 8.)

Márcz. 20. Luk. 20: 19—26. Mily gyávák a Jézus ellenségei! Félnak a néptől, s azért, bár szívök ég a gyűlölettel és bosszúvágytól, nem mernek Jézushoz nyúlni. A háttérben, a sötétben maradnak, hogy ott annál jobban elvégezhessék gonosz cselekedeteiket. (Ján. 3: 19—20.) Fölbérelt leselkedőket küldenek hozzá, akik álnok két-színűséggel igyekeznek őt beszédében megfogni, de Jézus őszintesége és bölcsessége előtt ezeknek is meg kell szégyenülniök. Add meg a császárnak, ami a császáré, s az Istennek, ami az Istené! Milyen világos beszéd ez. A hitetlenek azért mindig el fogják homályosítani és ferdíteni ezt a beszédet, de Isten gyermekeinek jól meg kellene érteni, s aszerint cselekedni. Mid van, amit nem Istentől kaptál, s amivel nem öneki tartozol? Ha ezt a tartozásodat megadod, egészen bizonyosan meg fogod érteni ezt is, hogy mivel tartozol ember-társadnak, és emberi felsőbbségnek. (Róm. 13. rész.)

Márcz. 21. Luk. 20: 27—40. Milyen balgaság volna a tulvilági életet úgy fogni föl, mintha az a földi étellel egyforma volna. (Olvasd I. Kor. 15: 39—49.) A sadduceusok sem tudták ezt elhinni, mivel pedig tökéletesebb, tisztább életet nem tudtak elképzelni, mivel azt nem is képzelhet el olyan ember, aki meg van halva az ő bűneiben (Ján. 8: 24.), inkább tagadják a föltámadást. (Ján. 11: 25, 26.)

Márcz. 22. Ján. 6: 1—15. „Jeleket” (14. v.) az Ur Jézus részint azért tett, hogy bizonyítsa vele a maga istenségét a zsidó nép előtt, amely pedig úgy volt nevelve, hogy szemmel látható jelenségekben ismerje föl Istent; részint pedig azért, hogy ilyen szemmel látható jellel reámutasson, csupán lelki szemekkel látható, lelki dolgokra. Aki nek keze érintésétől őt árpakenyér és két hal úgy megszaporodik, hogy ötezer ember jóllakik vele, az bizonyára képes lelki kenyérral is úgy táplálni bennünket, hogy bármily sokan kapunk is belőle, mindig van maradék, amellyel másokat is jól tartatunk. S ez a Jézus, aki bár minden em-

beri közreműködés nélkül is elvégezhetne volna ezt a csodát, mégis egy fiucskát, s egy csomó tanítványt is felhasználna a munkában, ma is fel akarja használni a te talentumaidat, a te munkádat, csak engedj az ő felszólításának.

Márcz. 23. Zsolt. 90. Mennyiszter énekeljük ezt a zsoltárt! De vajlon gondolkoztunk-e már az értelmén? Gondolkoztunk-e az emberi élet mulandóságán? S Isten örökkévalóságán? S megdöngöltük-e, hogy ettől az örökkévaló Istentől csak akkor nincs okunk félni nekünk, porférgeknek, ha elfogadtuk az ő kegyelme által nekünk felajánlott bölcs szívet, az új szívet (Ez. 36:26), ha az ő jókedve van mirajtunk. Ez pedig csak úgy lehetséges, ha mi hit által abban találtatunk, Aki az egyetlen, Akiben az Atya gyönyörködhetik. (Máté 3:17.)

Márcz. 24. Luk. 20:41—21:4. Jézus Krisztus test szerint Dávid Fia, mert Dávid családjából származott, de lélek szerint Dávidnak is Ura, mint ahogy még test szerint való anyjának is meg kellett hajolnia az ő felsőbbsege előtt. (Márk. 3:31—35. Ján. 2:1—5.) Az írástudók még ezt a lát-szólagos ellenmondást sem tudják megfejteni, mert nincs bennök sem alázatosság, sem hit. Az Ur Jézus minden farizeusi bölcsességnél és tüntető kegyességnél többre becsüli a szegény özvegyesszony hitét, aki egész vagyonát bele meri dobni a perselybe, mert hiszi, hogy Isten, aki az özvegyeknek és árváknak atyja, őrá is gondoskodni fog.

Márcz. 25. Luk. 21:5—19. Az Ur Jézus itt első sorban a jeruzsálemi templom pusztulását jövendöli meg, de isteni tekintete távolabbi időre is esik, az utolsó időkre, amelyek az ő újraeljövetelét meg fogják előzni, s hogy ez az idő nem messze van arra figyelmeztetnek bennünket mindazoknak a jeleknek a megsokasodása, melyekre Jézus reá mutat. (9—11. v.) Sok helyen a keresztények üldözése is megkezdődött. Most pl. Oroszországban van lelki ébredés, s azoknak, akik az Ur Jézus mellé állnak sokat kell szenvedniök a mindig jobban erőt vevő bolsevista hatalomtól. Legyünk készen minden órában! Szilárdan, bátran álljunk az Ur mellett, s nagy szeretettel, szelídséggel, békétvárréssal tegyünk vallást hitünkéről, hogy ne csak a magunk lelkét nyerjük meg, hanem minél többekét megnyerhessük.

Márcz. 26. Luk. 21:20—28. Az „Urnak napja,” mikor az Ur eljön az ő dicsőségében, hogy ítéletet tegyen, az a nap ijedelemnek retentésnek napja lesz a hitetlenekre, akik akkor kénytelenek lesznek meglátni azt, akit ha ők találnak nem is testileg, de lelkileg, az ő bűneikkel „általszegtek.” (Jel. 1:7.) De örömeink, boldogságunk, teljes váltságnak napja lesz mindazok számára, akik várják őt s elkészítettetni engedik magukat az ő eljövetelére.

Márcz. 27. Luk. 21:29—38. Három dologra figyelmeztet itt bennünket az Ur: 1. Hogy az ő eljövetelének meglesznek a maga bizonyos jól felismerhető jelei, ügyeljünk azokra. 2. Hogy amit ő mond, az egészen bizonyosan be fog következni, mert az ő beszédei állandóbbak mindennél, az égnél és a földnél is. 3. Hogy Isten gyermekei is ki vannak téve annak a veszélynek, hogy a kísértéseknek és bűnöknek engedjenek, s váratlanul érje őket a nap. Vigyázzunk és imádkozzunk tehát, s maradjunk folyvást a mi Megváltónk megalalmazó vére alatt.

Márcz. 28. Luk. 22:1—13. Hogyne kellene vigyáznunk, mikor még az Ur Jézus tanítványainak legbelsőbb körében is akadt Júdás! Júdást egyetlen bűn tartotta fogva, a pénz szeretete, de ez az egy bűn elég volt arra, hogy őt a legnagyobb bűnbe, Mesterének elárulására vigye. Kis bűnök nagy bűnöket vonnak maguk után. A romlás láthatatlanul, belül a szívben kezdődik. „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szivedet.” (Péld. 4:23.) A többi tanítvány még mit sem sejt, nem sejt, hogy míg ők készítik a husvétit bárányt, azalatt az igazi „husvéti Bárány” megáldoztatása közeledik.

Márcz. 29. Ján. 13:31—35. Figyeljük meg Jézus áldozati halálának ezt a kettőséget: egyfelől az emberi gonoszság, amely elárulja és keresztzhálára itéli az Igazat és Szentet, másfelől az isteni irgalom, amely halálba adja a legdrágábbat, az egyetlen, az emberiség megváltásául. Judást az ő árulása beleviszi a sötét éjszakába, Jézust a maga feláldozása belejuttatja a dicsőségbe. S ebből a dicsőségre vivő szent áldozatból árad ki az erő, amely azokat, akik ebben hisznek, képessé tesz arra a szeretetre, amelyből meglátszik, hogy ezek az ő tanítványai.

Márcz. 30. Zsolt. 91. Felséges biztatás mindazok számára, akik az Úrban bíznak és benne vannak elrejtözve. Akár mint erőszakos ordító orozslán támadjon rájuk az ellenség, akár mint alattomosan csúszó kígyó, akár mint rémlátásokkal üldöző mesebeli sárkány, nem kell félniök. Az Ur az ő oltalmuk, szabeditőjük, felmagasztalójük, kitől féljenek, kitől rettegjenek? Zsolt. 27:1.

Márcz. 31. Luk. 22:14—22. Az Ur Jézus együtt fogyasztotta el az utolsó vacsorát tanítványaival, s mikor mint végső rendelkezését mondja ki, hogy az ő tanítványai mindenkor megismételjék a kenyérrrel és borral, mint az ő testének és vérének jegyeivel való éleket az ő emlékezetére, akkor ebben a rendelkezésben az az ígért is benne van, hogy ő mindenkor együtt lesz tanítványaival e szent szertartásban. Nem mintha a kenyér és a bor tényleg az ő testévé és vérévé válnának, hanem a Léleknek ereje úgy fog általok hatni, hogy a hívő tanítványok tényleg új erőket nyernek.

Vargha Gyuláné.